

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 października 2014 roku I. P. wniosła o zasądzenie od pozwanej Gminy G. kwoty 10.332 zł wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot: 2.590 zł od dnia 20 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty, 2.604 zł od dnia 17 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty, 2.548 zł od dnia 13 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty i 2.590 zł od dnia 27 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że prowadzi działalność gospodarczą polegającą na prowadzeniu parkingu strzeżonego przy ul. (...) w G., na którym to Gmina G. umieszcza pojazdy usunięte z drogi na podstawie art. 50 a ustawy Prawo o ruchu drogowym, celem ich przechowania. Zgodnie z powołanym przepisem pojazd usunięty z drogi w trybie określonym ustawą i nieodebrany na wezwanie gminy przez uprawnioną osobę w terminie 6 miesięcy od dnia usunięcia uznaje się za porzucony z zamiarem wyzbycia oraz przechodzi na własność gminy z mocy ustawy. Pozwana płaci powódce wynagrodzenie za przechowanie opisanych pojazdów według umownej stawki, przy czym wyłącznie za okres od dnia przejścia własności pojazdu na rzecz gminy. Jednocześnie kwestionuje istnienie podstawy prawnej do zapłaty wynagrodzenia w okresie od umieszczenia auta na parkingu powódki do chwili przejścia własności pojazdu na rzecz gminy. W ocenie powódki łączący strony stosunek zobowiązaniowy ma charakter umowy przechowania, do zawarcia której może dojść na skutek każdego zachowania stron wyrażającego w sposób dostateczny wolę nawiązania stosunku przechowania. W przedmiotowej sprawie za oświadczenie woli zawarcia takiej umowy stanowi przyjęcie pojazdu na parking przez przechowawcę i pozostawienie samochodu na parkingu strzeżonym. Powódka zaznaczyła również, że powołany przepis ustawy Prawo o ruchu drogowym reguluje wyłącznie zagadnienia administracyjne, stąd też przepisy o umowie przechowania znajdują zastosowanie w drodze analogii. Podkreślenia zaś wymaga okoliczność, że kwestie związane z przejściem własności pozostają bez znaczenia dla oceny podstaw do wypłaty wynagrodzenia, bowiem składający nie musi być właścicielem rzeczy. Dalej strona powodowa wyjaśniła, że przedmiotowym powództwem dochodzi zapłaty wynagrodzenia za przechowanie 4 pojazdów: F. (...) o nr rej. (...) przechowywany od 28 maja 2012 roku do 19 grudnia 2012 roku, nie zapłacono za 185 dób (2.590 zł), O. (...) nr rej. (...) przechowywany od 26 czerwca 2012 roku do 16 stycznia 2013 roku, nie zapłacono za 186 dób (2.604 zł), F. (...) nr rej. (...) przechowywany od 17 września 2012 roku do 12 kwietnia 2013 roku, nie zapłacono za 182 doby (2.548 zł), i S. (...) nr rej. (...) przechowywana w okresie od 27 sierpnia 2012 roku do 26 kwietnia 2013 roku, nie zapłacono za 185 dób (2.590 zł).

W dniu 6 listopada 2014 roku Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gliwicach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający w całości żądanie pozwu.

Pozwana zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty sprzeciwem w całości, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia od powoda kosztów postępowania. Podniosła, że strona powodowa nie wykazała faktu zawarcia z pozwaną umowy przechowania opisanych w pozwie pojazdów, tj. umieszczenia tych aut na parkingu powódki. Pozwana argumentowała również, że z przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym i aktów wykonawczych do niej nie wynika obowiązek gminy ponoszenia kosztów dozoru pojazdu usuniętego w trybie art. 50a ustawy, w tym kosztów związanych z jego przechowaniem na parkingu strzeżonym. Zgodnie z przepisami ustawy obowiązek pokrycia kosztów dozoru pojazdu ciąży na właścicielu pojazdu lub jego posiadaczu, gdyż pojazd usuwany jest z drogi na ich koszt. Przyjęcie samochodów usuniętych w trybie art. 50a ustawy nie powoduje powstania pomiędzy powódką a pozwaną stosunku zobowiązaniowego. Stosunek taki powstaje pomiędzy powódką a właścicielem pojazdu. Za taką oceną przemawia także fakt, iż odbiór pojazdu usuniętego możliwy jest w każdym czasie przez właściciela i nie wymaga formalnego zezwolenia takiego, jakie zostało przewidziane dla odbioru pojazdów zatrzymanych w trybie art. 130a ustawy, gdzie właściciel, odbierając pojazd, uiszcza opłatę. Nie ma zatem racjonalnych przesłanek, aby w okresie poprzedzającym przejście własności pojazdu na pozwaną powstały stosunek prawny umieszczenia pojazdu na parkingu różnie kwalifikować w zależności od tego czy właściciel odbierze pojazd czy też nie odbierze w ustawowym terminie. Dodatkowo sama dyspozycja usunięcia pojazdu wydana przez policję czy straż miejską nie może być źródłem powstania stosunku cywilnoprawnego. Pozwana zaznaczyła także, że Prawo o ruchu drogowym w pełni reguluje

sporne kwestie, stąd też brak jest podstaw dla stosowania przepisu art. 835 i n. k.c. Ponadto pozwana zakwestionowała żądanie pozwu w zakresie odsetek.

W piśmie procesowym z dnia 26 lutego 2015 roku strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko. Podniosła, że była związana z pozwaną umowami, których przedmiotem było świadczenie usług polegających na prowadzeniu parkingu strzeżonego dla pojazdów usuniętych z dróg położonych na terenie miasta G. w trybie art. 130a ustawy. Pomimo takiego zapisu z praktyki wynikało, że postanowienia umowy stosowano także do pojazdów usuwanych z dróg w trybie art. 50a ustawy. Dodatkowo powódka uzyskała informację z Urzędu Miasta G., że ma na parking przyjmować za tę samą stawkę również pojazdy usuwane w trybie art. 50a ustawy, bowiem na terenie miasta nie ma innego odpowiedniego parkingu. Tym samym strony w sposób dorozumiany rozszerzyły zakres przedmiotowy zawartych umów. Co więcej, pozwana wydała dyspozycje umieszczenia każdego z opisanych w pozwie pojazdów i zapłaciła za część okresu przechowywania. Powódka podkreśliła także, że usuwanie porzuconych pojazdów stanowi zadanie własne gminy, które jest wykonywane przy pomocy odpowiedniej jednostki organizacyjnej. Przepis art. 50a ustawy nie oznacza, że właściciel/posiadacz pojazdu zawiera umowę przechowania z właścicielem parkingu. Usunięcie pojazdu następuje przeciwko woli i wiedzy właściciela i to nie właściciel wydaje rzecz przechowawcy. Zastosowane przez ustawodawcę sformułowanie „na koszt właściciela lub posiadacza” oznacza, że gmina może obciążyć właściciela/posiadacza pojazdu kosztami usunięcia samochodu, przy czym to gmina jest zobligowana do wykonania tych czynności i zapewnienia na nie środków.

Na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2015 roku powódka wskazała, że polecono jej przyjmowanie pojazdów na jej parking. Od chwili wydania dyspozycji usunięcia pojazdu pozwana stała się posiadaczem pojazdu. Pozwana zaprzeczyła jakoby była posiadaczem pojazdów umieszczonych na parkingu. Wskazała, że strony nie były związane żadną umową przechowania pojazdów na podstawie art. 50a ustawy. Podstawą przechowywania samochodów na parkingu powódki jest ustawa Prawo o ruchu drogowym i rozporządzenie wydane na podstawie tej ustawy, a nie stosunek cywilnoprawny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. P. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). W ramach tej działalności powódka prowadzi specjalistyczny parking strzeżony położony w G. przy ul. (...). Z jej usług korzystają takie podmioty jak policja, prokuratury czy sądy, a także Gmina G..

(dowody: wydruk (...) k. 7, zeznania powódki I. P. k. 92)

W dniu 26 marca 2012 roku powódka, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarła z pozwaną umowę nr (...). Na podstawie tej umowy I. P. zobowiązała się do świadczenia usług polegających na prowadzeniu parkingu strzeżonego dla pojazdów usuniętych z dróg położonych na terenie miasta G. na podstawie art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Do obowiązków powódki należało m.in. przyjęcie i przechowanie każdego odholowanego pojazdu zgodnie z warunkami umowy w sposób nie powodujący jego uszkodzenia i zniszczenia. Pozwana zobowiązała się do zapłaty wynagrodzenia za świadczoną usługę. Umowa została zawarta w trybie ustawy Prawo o zamówieniach publicznych na czas oznaczony, tj. do dnia 31 grudnia 2012 roku lub do wyczerpania środków finansowych. Po zakończeniu obowiązywania umowy strony w dniu 2 stycznia 2013 roku zawarły kolejną umowę, tej samej treści.

(dowody: umowy k. 47-52, zeznania powódki I. P. k. 92)

Po zawarciu przez strony umów pisemnych dotyczących świadczenia usługi parkingu strzeżonego dla pojazdów kierowanych tam w trybie art. 130 a ustawy Prawo o ruchu drogowym, straż miejska kierowała na parking I. P. również pojazdy usunięte z dróg gminnych w trybie art. 50a tej ustawy. Straż miejska wystawiała dyspozycje usunięcia pojazdu z drogi. Wykonanie czynności usunięcia pojazdu mechanicznego z drogi publicznej, a następnie przewiezienie tego pojazdu na parking powódki straż miejska zlecała firmie prowadzącej pomoc drogową. Powódka pojazdy te przyjmowała i przechowywała na przedmiotowym parkingu strzeżonym. W przypadku braku odbioru

przez uprawnionego w ustawowym terminie pojazdu usuniętego z drogi, powódka informowała o tym pozwaną, która odbierała od powódki taki pojazd.

(dowody: zeznania powódki I. P. k. 92)

Do przechowania na parkingu I. P. straż miejska przekazała usunięte z dróg gminny w trybie art. 50a ustawy następujące pojazdy:

- F. (...) nr rej. (...), pojazd ten był przechowywany przez powódkę w okresie od 28 maja 2012 roku do 19 grudnia 2012 roku,

- O. (...) nr rej. (...), pojazd ten był przechowywany przez powódkę w okresie od 26 czerwca 2012 roku do 16 stycznia 2013 roku,

- F. (...) nr rej. (...), pojazd ten był przechowywany przez powódkę w okresie od 17 września 2012 roku do 12 kwietnia 2013 roku i

- S. (...) nr rej. (...), pojazd ten był przechowywany przez powódkę w okresie od 27 sierpnia 2012 roku do 26 kwietnia 2013 roku.

Gmina G. uregulowała część wynagrodzenia za przechowanie pojazdów wyliczonego według stawki 14 zł netto/dobę za następujące okresy:

- co do pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) za okres od 29 listopada 2012 rok do 19 grudnia 2012 roku,

- co do pojazdu marki O. (...) nr rej. (...) za okres od 29 grudnia 2012 roku do 16 stycznia 2013 roku,

- co do pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) za okres od 18 marca 2013 roku do 12 kwietnia 2013 roku i

- co do pojazdu marki S. (...) nr rej. (...) za okres od 28 lutego 2013 roku do dnia 26 kwietnia 2013 roku.

Pozwana nie zapłaciła wynagrodzenia za okres od dnia umieszczenia pojazdu na parkingu powódki do dnia przejścia własności pojazdu na rzecz pozwanej Gminy, tj. za pierwsze 6 miesięcy przechowania pojazdów.

(dowody: zezwolenie na odbiór pojazdu k. 53, k. 65, k. 73, k. 81, upoważnienie k. 54, k. 66, k. 74, k. 82, zlecenie k. 55, k. 67, k. 75, k. 83, pismo k. 56, k. 60, k. 68, k. 71, k. 76, k. 80, k. 84, k. 87, protokół przyjęcia/przekazania pojazdu k. 57, k. 69, k. 77, k. 85, dyspozycja usunięcia pojazdu k. 58, k. 70, k. 78, k. 86, faktura VAT k. 59, k. 72, k. 79, k. 88, potwierdzenie przelewu k. 61-64, zeznania powódki I. P. k. 92)

Stawka w wysokości 14 zł netto/dobę jest stawką rynkową.

(okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 28 maja 2014 roku I. P. wezwała pozwaną do zapłaty nieuregulowanej części wynagrodzenia za parkowanie na jej parkingu strzeżonym w łącznej kwocie 37.970,01 zł brutto, w tym: kwoty 2.590 zł za przechowanie przez 185 dób pojazdu marki F. (...) nr rej. (...), kwoty 2.604 zł za przechowanie przez 186 dób pojazdu marki O. (...) nr rej. (...), kwoty 2.548 zł za przechowanie przez 182 doby pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) i kwoty 2.590 zł za przechowanie przez 185 dób pojazdu marki S. (...) nr rej. (...). Pismo doręczono adresatowi w dniu 3 lipca 2014 roku. W odpowiedzi Gmina G., pismem z dnia 21 lipca 2014 roku, odmówiła uwzględnienia żądania, wskazując na brak podstawy prawnej. Wskazała, że wskazane wynagrodzenie winni ponieść właściciele usuniętych z drogi pojazdów.

(dowody: korespondencja k. 8-16)

Wskazany stan faktyczny ustalono na podstawie okoliczności niespornych, a nadto w oparciu o przedstawione dowody z dokumentów oraz zeznania powódki, które jako logiczne i spójne z pozostałym zebrany w sprawie

materiałem dowodowym zostały ocenione przez Sąd jako wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie. Żadna ze stron nie podważała autentyczności i prawdziwości treści zawartych w dokumentach załączonych do akt, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki należało uznać za zasadne w całości w zakresie należności głównej.

W przedmiotowej sprawie powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej Gminy łącznie kwoty 10.332 zł tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia za przechowanie na prowadzonym przez nią parkingu strzeżonym pojazdów usuniętych z dróg gminnych w trybie powołanego art. 50a ustawy Prawo o ruchu drogowym w okresie pierwszych 6 miesięcy ich przechowywania.

Na wstępie należy wskazać, iż ustawa Prawo o ruchu drogowym przewiduje dwie podstawy usunięcia pojazdu z drogi publicznej, a to określone w art. 50a i w art. 130a ustawy.

Zgodnie z art. 50a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2005.180.908 ze zm.) pojazd pozostawiony bez tablic rejestracyjnych lub pojazd, którego stan wskazuje na to, że nie jest używany, może zostać usunięty z drogi przez straż gminną lub Policję na koszt właściciela lub posiadacza. W myśl ust. 2 powołanego artykułu pojazd usunięty w trybie określonym w ust. 1, nieodebrany na wezwanie gminy przez uprawnioną osobę w terminie 6 miesięcy od dnia usunięcia, uznaje się za porzucony z zamiarem wyzbycia się; pojazd ten przechodzi na własność gminy z mocy ustawy.

Art. 130a ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym stanowi, iż pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela w przypadku pozostawienia pojazdu w miejscu, gdzie jest to zabronione i utrudnia ruch lub w inny sposób zagraża bezpieczeństwu, nieokazania przez kierującego dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowodu opłacenia składki za to ubezpieczenie, jeżeli pojazd ten jest zarejestrowany w kraju, o którym mowa w art. 129 ust. 2 pkt 8 lit. c, przekroczenia wymiarów, dopuszczalnej masy całkowitej lub nacisku osi określonych w przepisach ruchu drogowego, chyba że istnieje możliwość skierowania pojazdu na pobliską drogę, na której dopuszczalny jest ruch takiego pojazdu, pozostawienia pojazdu nieoznakowanego kartą parkingową, w miejscu przeznaczonym dla pojazdu osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej oraz osób wymienionych w art. 8 ust. 2 oraz pozostawienia pojazdu w miejscu obowiązywania znaku wskazującego, że zaparkowany pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu pojazd może być usunięty z drogi na koszt właściciela, jeżeli nie ma możliwości zabezpieczenia go w inny sposób, w przypadku gdy kierowała nim osoba znajdująca się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu lub nieposiadająca przy sobie dokumentów uprawniających do kierowania lub używania pojazdu albo gdy jego stan techniczny zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego, powoduje uszkodzenie drogi albo narusza wymagania ochrony środowiska. Zgodnie z ust. 4 dyspozycję przemieszczenia lub usunięcia pojazdu z drogi wydaje policjant, strażnik gminny (miejski) albo osoba dowodząca akcją ratowniczą - w sytuacji, o której mowa w ust. 3. Ust. 5c stanowi, iż pojazd usunięty z drogi w przypadkach określonych w ust. 1-2 umieszcza się na wyznaczonym przez starostę parkingu strzeżonym do czasu uiszczenia opłaty za jego usunięcie i parkowanie. Zgodnie z ust. 5f usuwanie pojazdów oraz prowadzenie parkingu strzeżonego dla pojazdów usuniętych w przypadkach, o których mowa w ust. 1-2, należy do zadań własnych powiatu. Starosta realizuje te zadania przy pomocy powiatowych jednostek organizacyjnych lub powierza ich wykonywanie zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych. Zgodnie z ust. 6 i 6e rada powiatu, biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań, o których mowa w ust. 1-2, oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu, ustala corocznie, w drodze uchwały, wysokość opłat, o których mowa w ust. 5c, oraz wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a. Wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a, nie może być wyższa niż maksymalna kwota opłat za usunięcie pojazdu, o których mowa w ust. 6a. Opłaty, o których mowa w ust. 6, stanowią dochód własny powiatu. Zgodnie z ust. 7 wydanie pojazdu następuje po okazaniu dowodu uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 5c, a w przypadku, o którym mowa w ust. 1 a, również dowodu uiszczenia kaucji. Zgodnie z ust. 10 i 10g starosta w stosunku do pojazdu usuniętego z drogi, w

przypadkach określonych w ust. 1 lub 2, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie jego przepadku na rzecz powiatu, jeżeli prawidłowo powiadomiony właściciel lub osoba uprawniona nie odebrała pojazdu w terminie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia. Powiadomienie zawiera pouczenie o skutkach nieodebrania pojazdu. Jednostka prowadząca parking strzeżony, w przypadku nieodebrania pojazdu z parkingu w terminie określonym w ust. 10, powiadamia o tym fakcie właściwego miejscowo starostę oraz podmiot, który wydał dyspozycję usunięcia pojazdu nie później niż trzeciego dnia od dnia upływu tego terminu. Zgodnie z ust. 10h koszty związane z usuwaniem, przechowywaniem, oszacowaniem, sprzedażą lub zniszczeniem pojazdu powstałe od momentu wydania dyspozycji jego usunięcia do zakończenia postępowania ponosi osoba będąca właścicielem tego pojazdu w dniu wydania dyspozycji usunięcia pojazdu, z zastrzeżeniem ust. 10d i 10i. Decyzję o zapłacie tych kosztów wydaje starosta.

W przypadku usuwania pojazdów na podstawie art. 50 a ustawy Prawo o ruchu drogowym, przepisy tej ustawy nie regulują tak szczegółowo trybu związanego z usunięciem i przechowywaniem pojazdu na parkingu oraz wydaniem go właścicielowi, jak w przypadku usunięcia pojazdu w trybie art. 130 a ustawy. Bardziej szczegółowe regulacje dotyczące usunięcia i parkowania pojazdu w trybie art. 50a ustawy przewidują przepisy Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 czerwca 2011 roku w sprawie usuwania pojazdów pozostawionych bez tablic rejestracyjnych lub których stan wskazuje na to, że nie są używane (Dz. U. 2011.143.845) (stanowiącego akt wykonawczy wydany na podstawie cytowanego art. 50 a ustawy). Zgodnie z § 2 rozporządzenia w zakresie usuwania pojazdów współdziałają straż gminna (miejska), Policja, organy gminy, zarządca drogi, jak również powiatowe jednostki organizacyjne realizujące zadania polegające na usuwaniu pojazdów lub prowadzeniu parkingu strzeżonego dla pojazdów usuniętych, o których mowa w art. 130 a ust. 5 f ustawy Prawo o ruchu drogowym lub podmioty, którym powierzono wykonywanie tych zadań zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych (§ 2 pkt 1-5). Zgodnie z § 5 w przypadku nieodebrania, w terminie 6 miesięcy od dnia jego usunięcia, pojazdu usuniętego w trybie art. 50a ust. 1 ustawy, podmiot, któremu powierzono pojazd do przechowania, powiadamia o tym, nie później niż trzeciego dnia od dnia upływu tego terminu, właściwy miejscowo organ gminy oraz podmiot, który wydał dyspozycję.

Jak wynika z zacytowanych powyżej przepisów, w przypadku usuwania pojazdów w trybie art. 130 a ustawy Prawo o ruchu drogowym i powierzenia przechowywania takich pojazdów podmiotowi nie będącemu powiatową jednostką organizacyjną, starosta ma obowiązek zawarcia z takim podmiotem stosownej umowy zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych. Tymczasem w przypadku pojazdów usuwanych w trybie art. 50a w rozporządzeniu wskazano jedynie, że w tym zakresie współpracują podmioty, którym powierzono wykonywanie zadań z art. 130a zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych. Oznacza to, iż ten sam podmiot, z którym zawarto umowę dotyczącą parkowania pojazdów w trybie art. 130a ustawy, ma wykonywać obowiązki przechowania na parkingu pojazdów usuwanych w trybie art. 50a ustawy i jest to podmiot, któremu powierzono pojazd usunięty w trybie art. 50a ustawy do przechowania (§5 rozporządzenia). W obu przypadkach przepisy stanowią, iż usunięcie pojazdu następuje na koszt właściciela albo posiadacza pojazdu. Kierując się zasadą racjonalności ustawodawcy należy więc uznać, iż w przypadku obu tych trybów określenie "na koszt właściciela albo posiadacza pojazdu" oznacza to samo, a mianowicie, iż właściciel lub posiadacz pojazdu ma zwrócić koszty usunięcia pojazdu jednostce samorządu terytorialnego, która te koszty poniosła albo prowadząc własny parking jako powiatowa jednostka samorządu terytorialnego, albo powierzając wykonywanie czynności przechowania pojazdu innemu podmiotowi i ponosząc tego koszty. W ocenie Sądu szczegółowe uregulowania dotyczące opłat uiszczanych na rzecz powiatu, za usunięcie pojazdu w trybie art. 130a ustawy, umożliwiają jednostce samorządu terytorialnego nakładanie na właściciela pojazdu wyższych opłat m.in. za parkowanie pojazdu, niż same ponoszą na rzecz podmiotu prowadzącego parking, do czego nie są uprawnione przy usuwaniu pojazdu na podstawie art. 50a. Tak szczegółowe uregulowania w przypadku pojazdów usuwanych w trybie art. 130 a ustawy i ich brak w przypadku pojazdów usuwanych w trybie art. 50a ustawy wynikają też z faktu, iż w przypadku tych ostatnich najczęściej właściciel czy posiadacz pojazdu jest nieznan. Gdyby był bowiem znany, mógłby sam zostać zobligowany do usunięcia pojazdu, o jakim mowa w art. 50 a ustawy, co spowodowałoby brak konieczności jego usunięcia przez straż miejską w trybie tego przepisu.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie wynika, iż powódka jest podmiotem, któremu powierzono wykonywanie czynności parkowania pojazdów usuwanych w trybie art. 130 a ustawy Prawo o ruchu drogowym

na podstawie przepisów o zamówieniach publicznych. Jest więc też podmiotem, który ma współdziałać w zakresie usuwania pojazdów w trybie art. 50a ustawy Prawo o ruchu drogowym, poprzez przyjmowanie pojazdów kierowanych m.in. przez straż miejską na parking powódki. Nie sposób przy tym uznać za zasadnych twierdzeń pozwanej, iż należność za parkowanie tych pojazdów winien pokryć bezpośrednio na rzecz powódki właściciel pojazdu. W ocenie Sądu to pozwana winna koszty te ponosić względem powódki, a strony łączą w tym zakresie umowy przechowania pojazdów kierowanych na parking powódki przez straż miejską w trybie art. 50 a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 835 k.c. przez umowę przechowania przechowawca zobowiązuje się zachować w stanie nie pogorszonym rzecz ruchomą oddaną mu na przechowanie. Słusznie wskazywała strona powodowa, że zawarcie umowy przechowania nie wymaga zawarcia szczególnej formy. Do nawiązania stosunku prawnego przechowania może dojść przez każde zachowanie stron, wyrażające w sposób dostateczny wolę nawiązania takiego stosunku prawnego. Dla nawiązania stosunku prawnego przechowania bez znaczenia pozostaje również tytuł prawny składającego rzecz do przechowania.

W okolicznościach niniejszej sprawy należy uznać, że doszło do zawarcia umów przechowania wyszczególnionych przez powódkę w pozwie pojazdów, w sposób dorozumiany. Stronami tych umów były powódka oraz pozwana. Przede wszystkim zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dyspozycji usunięcia pojazdu, protokołów przyjęcia/przekazania pojazdu, zezwoleń na odbiór pojazdu i pism stron potwierdził, iż opisane w pozwie pojazdy zostały przewiezione na parking strzeżony prowadzony przez powódkę oraz były tam przechowywane. Zważyć przy tym należy, że umieszczenie owych samochodów na parkingu I. P. nastąpiło na skutek działania jednostki organizacyjnej Gminy G., tj. straży miejskiej, będącej jedną z jednostek wyszczególnionych w § 2 rozporządzenia MSWiA z dnia 22 czerwca 2011 roku, za pomocą której pozwana realizuje obciążające ją obowiązki związane z usuwaniem określonych pojazdów z terenów gmin. Obowiązki te, jako związane z zapewnieniem porządku publicznego, stanowią zadania własne gminy. Poprzez powierzenie powódce usuniętych pojazdów przez jednostkę organizacyjną pozwanej dochodziło więc do zawarcia umów przechowania tychże pojazdów na parkingu powódki.

Nie sposób przy tym uznać, by w wyniku skierowania pojazdu usuniętego w trybie art. 50 a ustawy, dochodziło do nawiązania jakiegokolwiek stosunku cywilnoprawnego między właścicielem pojazdu a powódką. Pozwana nie działa bowiem jako przedstawiciel właściciela pojazdu, lecz wręcz odwrotnie - wykonując czynności wbrew woli właściciela pojazdu. Działania pozwanej nie mogą więc prowadzić do nawiązania jakiegokolwiek stosunku zobowiązaniowego między powódką a właścicielem pojazdu i stąd również Sąd nie widzi podstaw prawnych do żądania należności za przechowywanie pojazdów przez powódkę bezpośrednio od właściciela pojazdu. Nie sposób też uznać, by z cytowanych powyżej przepisów ustawy i rozporządzenia wynikało, że stosunek prawny łączący powódkę z pozwaną, w zakresie przechowywania pojazdów usuniętych w trybie art. 50a ustawy, miał mieć inny charakter niż cywilnoprawny. Rozporządzenie w § 5 wyraźnie przy tym wskazuje na cywilnoprawny charakter tego stosunku w § 5, zgodnie z którym powódka jest podmiotem „któremu powierzono pojazdy do przechowania”.

Zaprezentowana przez pozwaną interpretacja przepisu art. 50a ustawy, zgodnie z którą właściciel parkingu, gdzie jest przechowywany usunięty z drogi pojazd, winien kierować roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za przechowanie bezpośrednio do właściciela pojazdu, jest przy tym również nielogiczna i nieracjonalna. Przychylenie się do tego stanowiska oznaczałoby bowiem w zasadzie przerzucenie na podmiot prywatny ciężaru egzekwowania kosztów zadań własnych podejmowanych przez jednostki samorządu terytorialnego. Podczas gdy po pierwsze - podmiot prywatny nie jest związany żadnym stosunkiem obligacyjnym z właścicielem pojazdu, lecz właśnie z jednostką samorządu terytorialnego i to na zlecenie jej jednostek wykonuje czynności przechowawcy. Po drugie - to nie jego ustawodawca obciążył obowiązkiem w zakresie zapewnienia porządku publicznego - drogowego. Zatem to podmiot ustawowo zobligowany do podejmowania wskazanych czynności (zadań własnych) powinien pokrywać ich koszty, a następnie żądać ich zwrotu od osób zachowania których obliżowały jednostkę do podjęcia czynności związanej z wydatkami. Brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych, aby podmioty prywatne (obywatele) miały na swój własny koszt i ryzyko realizować zadania należące do obowiązków i zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, w tym też poszukiwać właścicieli pojazdów. Przypomnieć bowiem należy, że na podstawie art. 50a ustawy usuwane są m.in. pojazdy bez tablic rejestracyjnych. Skoro sama jednostka samorządu terytorialnego nie jest w stanie ustalić

danych właściciela takiego pojazdu, nie sposób przerzucić tego ciężaru na podmiot prywatny, mający ograniczone środki w tym zakresie (dużo mniejsze niż gmina czy powiat), a poszukiwanie właścicieli tych pojazdów generowałoby dodatkowe koszty dla takiego podmiotu. Niewykluczone, a w zasadzie najczęstsze są przy tym sytuacje, gdy ustalenie właściciela pojazdu jest niemożliwe, a wtedy oznaczałoby to, że podmiot prywatny wykonuje zadania jednostek samorządu terytorialnego wyłącznie na swój koszt, co jest w państwie prawa niedopuszczalne.

Między stronami bezsporne było, że kwota 14 zł netto za dobę parkowania pojazdu stanowi stawkę rynkową wynagrodzenia za przechowanie pojazdu na parking strzeżonym i jest zdecydowanie niższa aniżeli stawki maksymalne określone w art. 130a ustawy. Tymczasem zgodnie z 836 k.c. jeżeli wysokość wynagrodzenia za przechowanie nie jest określona w umowie albo w taryfie, przechowawcy należy się wynagrodzenie w danych stosunkach przyjęte, chyba że z umowy lub z okoliczności wynika, iż zobowiązał się przechować rzecz bez wynagrodzenia. Wobec ustalenia okresów przechowania pojazdów na parking powódki (F. (...) nr rej. (...) w okresie od 28 maja 2012 roku do 19 grudnia 2012 roku, O. (...) nr rej. (...) w okresie od 26 czerwca 2012 roku do 16 stycznia 2013 roku, F. (...) nr rej. (...) w okresie od 17 września 2012 roku do 12 kwietnia 2013 roku i S. (...) nr rej. (...) w okresie od 27 sierpnia 2012 roku do 26 kwietnia 2013 roku) oraz braku uregulowania wynagrodzenia za usługę łącznie za okres 738 dni (od 28 maja 2012 roku do 28 listopada 2012 roku co do F. (...), od 26 czerwca 2012 roku do 28 grudnia 2012 roku co do pojazdu marki O. (...), od 17 września 2012 roku do 17 marca 2013 roku co do pojazdu marki F. (...) i od 27 sierpnia 2012 roku do 27 lutego 2013 roku co do pojazdu marki S.), należy uznać, iż powódka jest uprawniona do żądania zapłaty kwoty 10.332 zł (738 x 14 zł netto/dobę = 10.332 zł netto) na podstawie art. 835 i 836 k.c..

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.332 zł.

O odsetkach ustawowych orzeczono na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe od należności głównej od dnia 4 lipca 2014 roku, tj. od dnia opóźnienia pozwanej w zapłacie (powódka wezwała pozwaną do zapłaty wynagrodzenia pismem z dnia 28 maja 2014 roku, wezwanie to doręczono pozwanej – zgodnie z pismem pozwanej z 21 lipca 2014 roku - w dniu 3 lipca 2014 roku).

W pozostałym zakresie – co do żądania zasądzenia odsetek – Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. zasądzając je od pozwanej. Żądanie strony powodowej zostało uwzględnione w zasadzie w całości (powódka uległa jedynie nieznacznie w zakresie odsetek). Na koszty poniesione przez powódkę składa się kwota 517 zł tytułem wpisu od pozwu, kwota 2.400 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika – w oparciu o § 6 pkt 4 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSR Barbara Glenc - Pośrednik